

ÎNCHEIERE

12 octombrie 2016

mun. Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ
al Curții Supreme de Justiție

în componență:

Președintele completului,
judecătorul
Judecătorii

Tatiana Vieru
Oleg Sternioală, Valentina Clevadi

examinînd chestiunea privind admisibilitatea recursului declarat de Camera de Licențiere, în pricina civilă la cererea depusă de Camera de Licențiere, persoană interesată societatea cu răspundere limitată „Mari-Tur” privind retragerea licenței,

împotriva deciziei Curții de Apel Chișinău din 26 mai 2016, prin care s-a respins apelul declarat de Camera de Licențiere și s-a menținut hotărîrea Judecătoriei Botanica mun. Chișinău din 18 martie 2016,

c o n s t a t ă

La 09 martie 2016, Camera de Licențiere s-a adresat în instanța de judecată cu cerere privind retragerea licenței SRL „Mari-Tur”.

În motivarea cererii s-a indicat că, SRL „Mari-Tur” este titularul licenței seria A MMII nr. 038784 din 16.01.2007 pentru genul „activitatea turoperator”.

La data de 23.12.2015, în adresa Camerei de Licențiere a parvenit o cerere din partea SRL „Mari-Tur” privind suspendarea activității de întreprinzător pe un termen de 2 luni.

În urma examinării cererii din 23.12.2015 privind suspendarea licenței seria A MMII nr. 038784 din 16.01.2007 pentru genul „activitatea turoperator”, în temeiul art. 7 alin. (2) lit. a), art. 20 alin (1), (2) lit. a), alin. (3) și (4) ale Legii nr. 451-XV din 30.07.2001 privind reglementarea prin licențiere a activității de întreprinzător, Camera de Licențiere a emis decizia nr. 81 din 28.12.2015, prin care a dispus suspendarea pe un termen de 2 luni a licenței seria A MMII nr. 038784 din 16.012007, eliberată SRL „ Mari-Tur” pentru genul „activitatea de turoperator”,

începând cu 29.12.2015 și, a obligat titularul de licență să înștiințeze în scris Camera despre înlăturarea circumstanțelor care au dus la suspendarea licenței.

Astfel, menționează petiționarul că, în conformitate cu art. 20 alin. (2) lit. a) al Legii 451 din 2001, drept temei pentru realizarea acțiunilor prevăzute de lege pentru suspendarea licenței servește cererea titularului de licență privind suspendarea acesteia.

Drept urmare a neînlăturării circumstanțelor care au dus la suspendarea licenței și expirării termenului de două luni prevăzut pentru suspendare, Camera de Licențiere a emis decizia nr. 41 din 03.03.2016 prin care a dispus retragerea licenței SRL „Mari-Tur” pentru genul „activitatea de turoperator”.

Invocă că, în conformitate cu art. 21 alin. (2) lit. e) al Legii privind reglementarea prin licențiere a activității de întreprinzător, drept temei pentru realizarea acțiunilor prevăzute de lege în vederea retragerii licenței servește neînlăturarea, în termenul stabilit, a circumstanțelor care au dus la suspendarea licenței.

Solicită, retragerea licenței SRL „Mari-Tur” seria A MMII nr. 038784 din 16.01.2007 pentru genul „activitatea turoperator”.

Prin hotărârea Judecătorei Botanica mun. Chișinău din 18 martie 2016 cererea Camerei de Licențiere, cu participarea persoanei interesate SRL „Mari-Tur” privind retragerea licenței, a fost respinsă ca neîntemeiată.

Nefiind de acord cu hotărârea primei instanțe, Camera de Licențiere a contestat-o cu apel.

Prin decizia Curții de Apel Chișinău din 26 mai 2016 s-a respins apelul declarat de Camera de Licențiere și s-a menținut hotărârea Judecătorei Botanica mun. Chișinău din 18 martie 2016.

La 15 iulie 2016, Camera de Licențiere a declarat recurs, solicitând admiterea recursului, casarea deciziei instanței de apel și hotărârii primei instanțe, cu emiterea unei noi hotărâri de admitere a acțiunii.

În susținerea recursului s-a invocat dezacordul cu hotărârile contestate, considerându-le neîntemeiate și ilegale prin faptul că, nu au fost constatate și elucidate pe deplin toate circumstanțele pricinii și au fost încălcate și aplicate eronat normele de drept material și procedural.

Consideră că, instanța de judecată a apreciat incorect lipsa temeiului pentru retragerea licenței, neținând cont de faptul că la expirarea termenului de 2 luni, titularul de licență nu a întreprins măsurile de rigoare în vederea înlăturării circumstanțelor care au servit deciziei de suspendare a licenței.

Examinând temeiurile recursului în raport cu materialele pricinii, Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție ajunge la concluzia că, recursul declarat de către Camera de Licențiere, urmează a fi declarat inadmisibil, din următoarele considerente.

În conformitate cu prevederile art. 432 alin. (1) CPC, părțile și alți participanți la proces sînt în drept să declare recurs în cazul în care se invocă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural.

În conformitate cu art. 432 alin. (2) CPC, se consideră că normele de drept material au fost încălcate sau aplicate eronat în cazul în care instanța judecătorească: nu a aplicat legea care trebuia să fie aplicată; a aplicat o lege care nu trebuia să fie aplicată; a interpretat în mod eronat legea; a aplicat în mod eronat analogia legii sau analogia dreptului.

În conformitate cu art. 432 alin. (3) CPC, se consideră că normele de drept procedural au fost încălcate sau aplicate eronat în cazul în care: pricina a fost judecată de un judecător care nu avea dreptul să participe la judecarea ei; pricina a fost judecată în absența unui participant la proces căruia nu i s-a comunicat locul, data și ora ședinței de judecată; în judecarea pricinii au fost încălcate regulile privind limba de desfășurare a procesului; instanța a soluționat problema drepturilor unor persoane care nu au fost implicate în proces; în dosar lipsește procesul-verbal al ședinței de judecată; hotărîrea a fost pronunțată cu încălcarea competenței jurisdicționale.

Alin. (4) al articolului menționat prevede că, săvîrșirea altor încălcări decît cele indicate la alin.(3) constituie temei de declarare a recursului doar în cazul și în măsura în care acestea au dus sau ar fi putut duce la soluționarea greșită a pricinii sau în cazul în care instanța de recurs consideră că aprecierea probelor de către instanța judecătorească a fost arbitrară, sau în cazul în care erorile comise au dus la încălcarea drepturilor și libertăților fundamentale ale omului.

În conformitate cu art. 433 lit. a) CPC, cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care recursul nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4).

Completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că recursul declarat de către Camera de Licențiere este declarativ și nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3), (4) CPC, care să justifice afirmația de ilegalitate a deciziei instanței de apel.

Călăuzindu-se de prevederile art. 440 CPC, Colegiul a constatat existența unuia din temeiurile prevăzute la art. 433 CPC și anume lit. a), care expres prevede că cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care recursul nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art.432 alin.(2), (3) și (4).

Instanța de recurs reține că argumentele invocate în cererea de recurs poartă un caracter declarativ, nefiind posibilă determinarea aspectului de legalitate al deciziei instanței de apel ce urmează a fi supus controlului judiciar.

Or, recursul exercitat conform secțiunii a II-a are caracter devolutiv numai asupra problemelor de drept material și procedural, verificîndu-se doar legalitatea deciziei, dar nu și temeinicia în fapt.

Colegiul reiterează că, conform articolului 13 din Convenția Europeană recursul trebuie să fie unul "efectiv", atât în practică, cât și în drept. Un astfel de recurs este cerut pentru pretențiile care pot fi considerate ca fiind „serioase și legitime” conform Convenției (*a se vedea Mitropolia Basarabiei și alții vs. Moldova, nr.45701/99, §137, ECHR 2001-XII*). În același timp, conform jurisprudenței CEDO, recursurile trebuie să fie efective, adică să fie capabile să ofere îndreptarea situației prezentate în cerere, la fel recursul trebuie să posedă puterea de a îndrepta în mod direct starea de lucruri, pe când în recursul declarat asemenea aspecte nu se regăsesc.

Astfel, reieșind din considerentele menționate, Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție ajunge la concluzia de a considera recursul declarat de Camera de Licențiere, ca inadmisibil.

În conformitate cu art. art. 270, 431 alin.(2), art. 433 lit. a), art. 440 CPC, Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție,

d i s p u n e :

Recursul declarat de către Camera de Licențiere, se consideră inadmisibil.
Încheierea este irevocabilă din momentul emiterii.

Președintele completului,
judecătorul

Tatiana Vieru

Judecătorii

Oleg Sternioală

Valentina Clevadi